

рархия върху собствената текстовост, не би звучало нито пресилено, нито предизвикателно. Дори "Нирвана" е съчинена, възникнала, конституирана през 1914. До момента на окончателно институционализиране на собствения поетически език "Нирвана" не присъства, не съществува като тематична единица, като мисловна категория в дискурса на Яворов.

В изданието на "Подир сенките на облаците"/1910/ фрагментът "Спят вечните води..." /особено значещо тук е неозаглавяването му, дори по обичайния начин чрез дублиране на първия стих/ е присъединен към цикъла "Шепот насаме", но без съответно номериране, т.е. става дума за едно "пришиване" на като че ли излишно, неуместно само по себе си текстово тяло към здраво споена циклична цялост, чиито внушения - безплодеността на битието - могат донякъде да осветлят, да глобализират мрачно звучащата сугестия. До 1914 "спящите вечни води" и бродещите около тях "знойно жадни" и "безсънни" персонажи будят аналогии с визията в "Шепот насаме"-III: с противопоставността и извечната отграниченост между разлетия в "странен полусън, мека топлота, приятност" Аз и безумно удрящата се в метафизичното стъкло "муха, мушица, шушка, колос". До 1914 Яворов прекалено залага на играта с перспективата, с произтеклата от рязката ѝ смяна релативност на пространства, обеми, смисли. Не дотам перфектното присъединяване на "Вечните води" към по-рано създадения /в 1907, в Нанси/ цикъл говори, освен за паратекстови колебания, също и за огромния семантичен заряд, който излъчва непрестанното превъртане на опозициите "жар-хлад", "жажда - покой", "безсъние - сън" у Яворов. Дали обаче активизирането на полярността чрез променените позиции е само по себе си достатъчно да внуши, да предизвика, да създаде дисконтинуитет? Яворов прочита своя дискурс, бленувайки по засилената му непроницаемост и езотеричност, което до голяма степен е равносилно на строго и красноречиво отграничаване на посланията едно от друго. Яворов би искал да прочете най-сетне своята поезия през призмата на обобщителността, на философската сентенциозност и символична формудност. Именно това желание поражда философемността на дискурса: ако "Вечните води" не бяха израснали до самостоятелна текст със свое конотативно пространство, ако заглавието "Нирвана" не конституираше въобще внезапно явилата се философска проблематика, следващото стихотворение "Тома" би